ЕГОР ВАСИЛЬЕВИЧ (Евгений Владимирович) УТКИН
(1932-1977)

Поэт, директор школы

]

Биография

- Родился 27 июля 1932 года в деревне БӨРЕШЛЕ (Брюшли) Бондюжского района Автономной Татарской Советской Социалистической Республики.
- 19**-** годы -после армии работник Бондюжского химического завода имени Льва Яковлевича Карпова, учится в вечерней школе.
- 1959-** годы - ответственный секретарь районной газеты «ОКТЯБРЬ БАЙРАГЫ (Знамя Октября)».
- 19**-** годы - учитель, затем директор школы села СӘЙТӘК (Сетяково) Бизякинского сельсовета Бондюжского района.
- Умер 23 декабря 1977 года.

Творчество

- Будучи учеником 4 класса он отправил в районную газету «ОКТЯБРЬ БАЙРАГЫ (Знамя Октября)» «*пробы пера*», которые были опубликованы и с тех пор поэзия стала неотъемлемой частью его жизни. Его стихи, в которых он воспевают красоту природы, человеческого труда, любовь к родине, женщине, матери, публикуются в местной и республиканской прессе, получают одобрение маститых авторов. Трудное военное детство не лишило его способности видеть красоту окружающего мира – бескрайних цветущих полей, многочисленных родников, смешанных лесов. Эти впечатления находили отражение в стихотворных строках.
- Сборники:
  - «ЯЗ КҮРКЕ (Краса весны)» (1961)
  - «КЫРЛАР СӘЛАМЕ (Привет с полей)» (1967)
  - «ТӨНГЕ ЯШЕН (Ночная молния)» (1969)
  - «МИНЕМ РОМАНТИКАМ (Моя романтика)»
  - «ОФЫКЛАРДА АЛСУ БОЛЫТЛАР (Материк счастья)» (1976)
  - «ТУГАН ЯК ҖЫРЫ (Песни родной стороны)» (1987)

Признание

- В память о талантливом земляке была учреждена литературно-краеведческая «премия имени Егора Уткина», в день его рождения проходит праздник «Брюшлинские родники»
- В краеведческом музее Менделеевска хранятся личные вещи, фотографии, сборники стихов поэта, переданные его родными

Источники

- «Татарский энциклопедический словарь» Казань, Институт Татарской энциклопедии АН РТ, 1999
- «Татарская энциклопедия» Казань, Институт Татарской энциклопедии АН РТ, 2002-14

БЕЗ КИЛМӘДЕК ЭЗСЕЗ КИТӘРГӘ
(Марсель Гыймазетдинов)
Шагыйрь Егор Уткин истәлегенә

Тарих үзе шаһит язмышларга,
Язмышларда кайныйм мин үзем.
Тарихларга кереп калдың, Егор,
Тарихларда яши Уткиным.

Еллар ,еллар! Нинди якыннар сез!
Еллар, еллар — нинди ераклар,
Каләмдәшем, Егор, кая син, дип
Тибә көн дә хәтта йөрәк тә.

Шигырьләре кан-йөрәктән чыгып,
Дәшеп тора сөю, тормышка.
Язмыш-язмыш, сине барсы өчен
Салыр идем нәфрәт-каргышка.

Бу дөньяда сәрхуш-эчкечеләр
Адәм булып күбрәк яшиләр.
Иртә китә җирдән Уткин кебек
Тормыш сөйгән шагыйрь кешеләр.

Шагыйрь. Уткин,
Нинди зур мәгънә бар
Кыска гына ике бу сүздә.
Оныттылар диеп уйлый күрмә —
Онытмадык. Син бит күңелдә.

Без бу яктан.
Без килгәннәр түгел!
Язмышыбыз туган төбәктә.
Җәгүр дустым, син мәңге яшәрсен
Шигырьләрең белән йөрәктә.

Сөйләп китәм, Җәгур синең турда —
Нинди уйлар белән яшәдек!
Заманасы кысан булса да без
Әйтеләсен әйттек, яшьнәдек.

Китапларың минем өстәлемдә,
Һәр көн саен алам кулыма.
Шигырьләрең яшәү дәрте өсти,
Алга дәшә арсам юлымда.

Шигырьләрең күп гасырлар буе
Күңелләрдә урын алачак.
Синең исем еллар узган саен
Йолдызлардан якты яначак.

Кайберәүләр эзсез китә җирдән,
Без килмәдек эзсез китәргә!
Килдек җиргә явызлыкны җиңеп,
Һәр минутны моң-җыр итәргә.

Һәм без, менә, сүзебездә тордык—
Җырлар бүләк иттек галәмгә.
Тыныч йокла. Эшен дәвам итәм
Очкын-ялкын барда каләмдә.

Зифа каеннарын баш ияләр,
Тургайларың — басу-кырларда.
“Туган якка бары бер юл кайта”,
Ә без һаман барыр юлларда.